

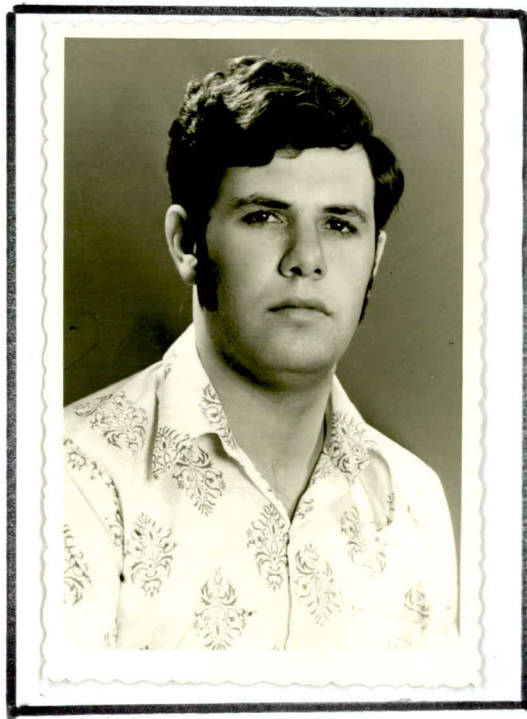

יעקב, בן דינה ואליהו, נולד ביום כ"ט בשבט תש"י (16.2.1950) בירושלים. את לימודיו היסודיים החל בבית-הספר "בית הכרם", המשיך בבית-הספר "אגרון", וסיים בבית-הספר הממלכתי ג' בירושלים. אחרי כן סיים את לימודיו התיכוניים בבית-הספר "ברנדיס", במגמה למכניקה עדינה. יעקב היה חניך בתנועת הנוער "השומר הצעיר", ולאחר שהחל בלימודים התיכוניים היה חניך בתנועת "הנוער העובד והלומד". הוא השתתף בכל

הטיולים שהתקיימו במסגרת תנועת הנוער. הטיולים היו הספורט האהוב עליו, והוא אהב גם את ההליכה ברגל וגם את השהייה באוויר החופשי והטיול בטבע. עוד מילדותו אהב יעקב את הטבע והתעניין בו, ובעיקר אהב את הקשר הנוצר עם הטבע תוך כדי טיולים וחיים בטבע. הוא אהב את הארץ ואת נופיה, ולגביו סימלה גם את יפי הנוף בהתגלמותו וגם את הקשר עם המולדת והמדינה. בכל טיול היה מתפעל מחדש מיפי הארץ. הוא אהב את המדינה והעריץ את דור מקימיה, ובראשם דוד בן-גוריון. הערצה זו הביאה אותו לפעילות במסגרת מפלגת "רפ"י". הוא התווכח ארוכות עם חבריו על המדינה ועל ערכיה, וחבריו הגדירוהו כ"בן של המדינה". במסגרת עיסוקיו הספורטיביים אהב יעקב בעיקר את משחקי הטניס והבאולינג, והקדיש שעות ארוכות לפיתוח המיומנות במשחקים אלה. היו לו שלושה אוספים גדולים, שהקדיש להם שעות רבות עוד מילדות: אוסף בולים, אוסף שטרות כסף ומטבעות ואוסף עתיקות שונות! הוא השקיע מאמצים רבים באיסוף פריטים, מיונם וסידורם, וטיפל בתשומת לב ובזהירות ברכוש הרב, שצבר בתחומים אלו.

יעקב גויס לצה"ל בראשית נובמבר 1968 והוצב לחיל השריון. לאחר הטירונות השתלם בקורס למקצועות הטנק, ותקופה מסוימת שירת כנהג טנק וכתותחן טנק. אחרי-כן השלים קורס למפקדי טנקים ושירת כמש"ק טנק. את רוב תקופת שירותו בצבא עשה יעקב באזור תעלת-סואץ, לרבות תקופת מלחמת ההתשה. תקופה זו נחרתה עמוק בלבו ובנפשו והשפיעה עליו עמוקות. בחופשות שניתנו לו בתקופת שירותו נהג לעבוד בחברת שמירה, בתפקידי שמירה שונים.

עם תום שירותו הסדיר שוחרר והוצב ליחידת מילואים, שבמסגרתה היה נקרא לתקופות של שירות מילואים פעיל. לאחר השחרור החליט יעקב ללכת ללמוד לימודים אקדמיים. מאחר ולא הייתה בידו תעודת בגרות, שכן למד לימודים מקצועיים, הלך למכינה ב"בית-ברל" ושם השלים את הלימודים לתעודת הבגרות. שנה למד במכינה בכפר סבא וזכה בציונים טובים. בתקופה זו רכש ידידים וחברים רבים. הוא עצמו היה חבר טוב ונאמן תמיד, והאמין ביחסי-ידידות בין חברים. תמיד נהג לומר, שחבר טוב חשוב יותר מאח טוב. הוא קיים זאת הלכה למעשה בנכונותו לתת ולהעניק לחבריו ככל אשר יכול. הוא עודד את חבריו במכינה ללמוד ולהשקיע את כל מאודם בלימודים בלבד, והיה מוכן לסייע לכל מי שנוקק לעזרה בלימודים. שעות ארוכות היה יושב – לעתים עד אחרי חצות – ועוזר לידידיו להבין ולשנן את השיעורים. במסגרת עבודתו בחברת השמירה, עבד יעקב גם במעון לקליטת עולים, ושם הכיר קבלן שעלה מארצות הברית. כבר בימי שירותו בצבא נקשרו בין השניים יחסי ידידות ואמון, ולאחר שסיים את לימודיו ב"בית ברל" התקבל לעבודה אצל אותו קבלן. הוא עבר לגור בפתח תקוה, שם השלים את לימודיו בקורס למנהלי עבודה בציונים גבוהים, ואף השלים הקמתם של ארבעה בניינים גדולים. יעקב היה אהוב על מעבידו, שנתן בו אמון מלא וטיפל בו כאילו היה בנו. אפילו בתקופה הקצרה שעבד כמנהל עבודה הצטיין כעובד אחראי וזריז, והקבלן רצה לשלוח אותו לחופשה בחוץ לארץ. באותה תקופה נרשם ללימודים באוניברסיטת "בר אילן" בתחום הכלכלה, וההודעה על קבלתו ללימודים הגיעה לביתו ביולי של שנת 1974. במלחמת יום הכיפורים השתתף יעקב בקרבות הבלימה נגד המצרים בסני. ביום י"ג בתשרי תשל"ד (9.10.1973), בקרב שהתחולל באזור תעוז "טלביזיה", נפגע הטנק שלו והוא נהרג. כעבור חודש נמסרה למשפחתו הודעה שהוא נעדר, ורק לאחר ארבעה חודשים של חששות, התרוצצויות ותקוות, נודע שנפל חלל. ביום ז' באדר תשל"ד, יום פטירתו של משה רבנו, הובא יעקב למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בהר-הרצל. השאיר אחריו הורים, אחים ואחות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל-ראשון.

ד"ר יעקב ז"ל

מ"ס ר' יצחק יוסף
2059844

לוי יעקב ז"ל

במלחמת יום הכפורים (6.10.73) יעקב התפלל בבית הכנסת של הרוחיקים באיזיק טיילור שבקרית יובל.

מייד כששמע שהמצרים והסורים התחילו בהפגזה מרעישה על התעלה והצפון הרגיש שהמדינה בסכנה וידע את מקומו בגדה להגן על המולדת וזאת בלי לחכות לסיסמא של הגדוד 409.

רוח הלחימה של יעקב הייתה בלתי רגיל ומבוטסת:

1. על נצחון צה"ל במלחמת ששת הימים (הוא היה בן 17 שנה)
2. על הנסיון שלו במלחמת החשה.
3. על המפקד של צה"ל דוד אלעזר ז"ל שאמר (אם יעזרו להתחיל נשבור להם את העצמות ביד ברזל).
4. ואחרון את הקו בר-לב על חוף התעלה שיכולנו לשרוף את התעלה במקרה של צניחה על יד המצרים וזה הבלוף הגדול שהפחיד את המצרים (במשך 6 שנים) ונתן בטחון לחיילים שלנו ולעם ישראל.

ביום שבת בצום יום הכפורים, יום הקדוש לעם ישראל כולו (6.10.73) רחג הראמדיאן של הערבים. יצא יעקב לדרך והגיע למקום המפגש בשדה חימן על יד באר שבע. ביציאתו מן הבית אמר אני מוכרח להוריד כמה טנקים של המצרים מאמין יעקב בנסיון על יד התעלה במלחמת החשה ? (לא קרה שום נס).

במאמץ גדול ובעבודה קשה הכינו כמה טנקים וירדו דרומה על שדראות (בלי מרבילי טנקים) ישר לתעלה, התיצבו מול האויב (כמו דוד וגליה) בלי לקחת בחשבון רבלי ידיעה: שהמצרים כבר עברו את התעלה ביום שבת בשעה 1400 וכבשו את כל המעוזים של התעלה בזמן שכל העם בישראל היה בצום וכל הגברים היו בחפילה בבתי כנסת (בידיעה שה' שומר עלינו).

המצרים גמרו עם כל החיילים שלנו הקרבנות היו בין 700 או 1000 חיילים וכמה שבויים? לא נדבר על הסורים שהם כמעט נכנסו לטבריה ?

הבלימה הראשונה נשברה על ידי המצרים, מאות אלפים חיילים וקומנדו צנחו והתחפרו (למזלנו) בין 10 או 15 ק"מ מזרחית לתעלה וזאת הטעות שעשה סאדאת.

בסכנה גדולה לחיילנו יצאו לדרך לשחרר את השטח ולבלרם את האויב - שום כח לא יכול לעצור את הצניחה והתפשטות של הצבא המצרי (שהתאמן כמה פעמים באימונים) על צי שלנו מעל הסוללות עפר הגבוהים שמבלים את השטח שלנו 10 ק"מ מערביה וידע מראש שישראל לא מוכנה. לא לשכוח את ההפגזה של עשרות אלפים של פגזים בלי לשכוח את חיל האוויר המצרי שחקף בגלים של 250 אוירונים כל בסיס צה"ל בסיני בהצלחה גדולה וגרם לנו אבדות קשות זאת נקראת הפתעה מתוכננת מראש על ידי סאדאת ואסד בלי שידעו לא ממשלתנו לא מפקדינו לא שירות הריגול ולא חיילנו פשוט נחפסנו כמו שאומרים עם התחורנים למטה, רבלי נעלים.

הפתעה זאת שנצננו בה במצרים במלחמת ששת הימים, התהפכה עלינו ביום הכפורים סאדאת לא שלם בעד הרמאות שעשה לנו. ועל הפסקת אש הקיימת עם גאצי והעולם כולו בלי פחד חקף רצח את חיילנו ועוד בא לירושלים ונאם בכנסת בירושלים ודיבר על שלום ? עד יהודים שלו מ.. בדם ילדינו ולענה אלמנות והיתומים דיבר על שלום ?

הגב' גולדה מאיר לא הסכימה לעשות הפתעה מיוחדת מאמריקה ומהעולם ואמרה מה יגידו בעולם כולו אם אנחנו שוב נתחיל הראשונים ?
אז המצרים התחילו הראשונים וזה גרם לנו 3000 חיילים הרוגים ו- 10.000 פצועים ונכים ונרספו לזה הפסדנו את התעלה ששמרו החיילים שלנו במשך שש שנים, מה עשינו כנגד כולם ???
כל ההצגה עשה המפקד אריק שרון שעבר את התעלה מערבית לשם מה ? (14.10.73)

יעקב, בן דינה ואליהו, נולד ביום כט' שבט תשי"י (16.2.50) בירושלים. אח לימדיו היסודיים עבר בשלושה בתי ספר שונים: בית הכרם, אגרון וסיימט בבית ספר ממלכתי ג' בירושלים. אחרי כן סיים את לימדיו התיכוניים בבית הספר ברנדיט, במגמה למכניקה עדינה.

יעקב, כפי שקראו לו בני משפחתו, היה חניך במשך לימדיו היסודיים בתנועת הנוער השומר הצעיר, ולאחר שהחל בלימדיו התיכוניים היה חניך בתנועת הנוער העובד והלומד. הוא השתתף בכל הטיולים השונים שהתקיימו במסגרת תנועת הנוער. הטיולים היו הספורט האהוב עליו, והוא אהב הן את ההליכה ברגל בצעדות והן את השתייה באויר הפתוח והטיול בטבע. עוד מילדותו אהב יעקב את הטבע הסובב אותו והתעניין בו, ובעיקר אהב את הקשר עם הטבע הנוצר הוך כדי טיולים ובחיים בטבע. יעקב אהב את הארץ ואת נוטיה, והיא סימלה עבורו גם את יפי הטבע והנוף בהתגלמותו, וגם את הקשר עם המולדת והמדינה. אחרי כל טיול התפעל יעקב מחוז ביטוי הארץ בה חי. הוא אהב את המדינה והעריץ את זה שהקימה - דוד בן גוריון. הערצה זו הביאה אותו לפעילות במסגרת מפלגת "רפי". הוא התורכח ארוכות עם חבריו על המדינה וערכיה, והוריו הגדירוהו כ"בן של המדינה". במסגרת עיסוקיו הספורטיביים אהב יעקב בעיקר, לצד הטיולים, את משחקי הטניס והבארלינג, והקדיש שעות ארוכות לפיתוח עצמי במסגרת משחריים אלו. היו ליעקב שלושה אספים גדולים, להם הקדיש שעות רבות עוד מהיותו בגיל רך: אוסף בולים, אוסף שטרות כסף ומטבעות, ואוסף עתיקות שונות. הוא השקיע מאמצים רבים באיסוף פריטים מיונים וסידורים.

יעקב גויס לצב"ל בראשית נובמבר 1968 והוצב לשדה בחיל השריון. לאחר הטיורנות עבר קורס למקצועות טנק, ושירת תקופה מסוימת כנהג טנק וכחונחן טנק. אחרי כן עבר קורס למפקדי טנק מג"ח ושירת כמש"ק טנק. את רוב שירותו הצבאי עבר יעקב באזור החולה, שם שהה גם במשך רוב תקופת מלחמת ההתשה. תקופה זו נחרטה עמוק בלבו ובגששו, והשפיעה עליו ביותר. בחופשות להן זכה יעקב במסגרת שירותו הצבאי נהג לעבוד בחברת שמירה בתפקידי שמירה במקומות שונים. עם חום שירותו הצבאי נקרא לתקופת של שירות מילואים פעיל.

לאחר שחרורו בחליט יעקב לענות למסלול לימודים אקדמי, והיות ולא הייתה בידו תעודת בגרות, שכן למד במסגרת לימודים מקצועיים, פנה למכינה בית ברל ורשלים שם את תעודת הבגרות. הוא למד במכינה אשר בכפר סבא במשך שנה, והצוינים להם זכה היו טובים. בתקופת לימדיו רכש יעקב לעצמו ידידים וחברים רבים. יעקב עצמו היה חבר טוב ונאמן בכל עת, האמין במערכת היחסים הנקשרת בין חברים. הוא נהג לאמר שחבר טוב חורב יותר מאח טוב, והגשים את אמונתו בחברות על ידי נכונותו לחת ולהעניק לחבריו ככל הניתן בידו. הוא עורר את חבריו במכינה ללמוד, ולהשקיע את כל זמנם ומשאביהם בלימודים בלבד, והיה מוכן לסייע לכל מי שנזקק לעזרה בלימודים או בהבנת החומר. הוא היה יושב שעות ארוכות, ועד השעות הקטנות של הלילה, עם ידידיו ועוזר בידם להתגבר על הבנת החומר הנלמד. במסגרת עבודתו בזמן הצבא בחברת השמירה עבר יעקב בין היתר גם במעון לקליטת עולים, ושם הכיר קבלן שעלה מארצות הברית. כבר בימי שירותו הצבאי נקשרו בין השניים יחסי ידידות ואמון, ולאחר שסיים יעקב את לימדיו במכינת בית ברל התקבל לעבודה אצל אותו קבלן. הוא עבר לגור בפתח תקוה, ולמד בקורס למנהלי עבודה, אותו סיים בציונים גבוהים. יעקב היה אהוב על מעבידו שנתן בו את מלוא האמון וטיפל בו כאילו היה בנו. אפילו בתקופת הקציה בה עבד כמנהל עבודה הצליח יעקב להוכיח את עצמו

כעובד אחראי וזריז, והקבלן אצלו עבד רצה לשלוח אותו לחופשה בחו"ל. באותה תקופה נרשם יעקב לארני ברטיט בר אילך למקצוע הכלכלה, ומאחר יותר הגיעה לביטוח ההודעה ב- 10.7.74 שהוא התקבל ללימודים.

ביום יג' בתשרי תשל"ד (9.10.73), בסיני באזור תעוז טלויזיה המפקד שוקה בראון, נפגע הטנק בו לחם יעקב והוא נהרג. כחודש לאחר מכן נמסרה למשפחתו הודעה שהוא נעדר, ורק לאחר ארבעה חודשים של חששות, התרוצצויות ותקררות נמסר שהוא חלל. יעקב הובא למנוחתו עולמים בבית העלמין הצבאי בהר הרצל ב- ז' אדר תשל"ד (28.2.74) לאחר מותו הועלה לדרגת סמ"ר. השאיר אחריו הורים, אחים ואחות.

יעקב י"ח
מ"ו (2059844)

דברים לערב הזכרונות

לא נותר לנו אלא להעלות את דמותך החיה, התמירה והאמיצה, נשמתך עמנו ותישאר עמנו לעד, סראך יפיך, גבריותך מנת חלקנו המה ולא ימושו מזכרוננו לעולם.

נשמתך מהלכת ביננו ומזכירה לנו כל רגע וכל תמונה שעברנו עמך סיום אלא הוולדך ועד אותו יום בו נקטפת מאיתנו בדמי חייך.

למרבה הצער באפשרותינו רק להעלות זכרונות ולהנציח את שמך. ערב זה מוקדש כולו להחלפת חוויות וזכרונות על יעקב ואין ספק שיש בכוחו של ערב זה לתרום לכולנו הרגשה שהוא ימשיך להיות חלק בלתי נפרד מאיתנו.

קשה מאד לתאר הרגשות שלנו במילים, קשה לתרגם כאבים וצער למילים ומשפטים אך בכל זאת כמה דברים אפשר עוד להוציא מן הלב אל הכתב.

יעקב אהב את החיים ואת כל המשתמע מכך, הטבע, החברים, שיוליים, בית, אחים, יופי, שמחה ושעשועים למיניהם, בקיצור את גלגל החיים.

אך מה יועיל לנו אם החיים לא אהבו אותו כמו שהוא אהבם. האהבה היתה חד-צדדית. חייך כסרט נע בעינינו כל רגע אני מצלמת תפונות שחרוטות בי עד עומך נשמת, משחזרת לעצמי את כל תולדות חיים, וארח חייך עד שנקטעו.

היית לי בן טוב בן מסור ונאמן שיודע לדאוג ולעזור בכל עת ובשעת צורך. עשיתי הכל למענך כדי להחזיר לך כגמולך אולם פתיל חייך כבה מהר מדי ולא הספקתי לתת לך את כל מה שרציתי מעצמי להעניק. ערב זה הוא חלק וצורך נפשי שקיים בי לזכור אותך ולהזכיר אותך.

הבכי איננו פתרון הוא לא מפחית מכאבי, לכן אני בוחרת לעצמי דרכים אחרות שבהן יוכלו לבוא לידי ביטוי כל מחשבותי וכאבי שמצטברים בתוך תוכי.

ברצוני לומר לכם כי ערב זכרונות זה ועוד רבים כאלה שיהיו בעתיד הם אמצעי שביכולתו להעניק מעט תחושות של הקלה וספוק, אעשה זאת כל זמן שאעמוד בקו הבריאות הנחוץ לי כאשר בסוחי ימשיכו לעבור הרהורים ומחשבות ועיני תוכלנה לראות.

מצפה אני מכם, כי גם אתם תתרמו בערב זה ולכל אחד מהם נתונה רשות הדבור להזכר ולספר על חוויה שחלפה עליכם לצדו של יעקב, חוויות מכל סוג שהוא אצ עם טעם מר ועם טעם מתוק.

ולסיום רוצים כולנו להודות לכם על נכונותכם ושיתוף הפעולה להופיע לערב זה ומקווים כי נוכל למלא קצת את החלל הריק הגדול שהותיר יעקב שלנו בלכתו מאתנו,

"מי יתן ותהיה נשמתו צרורה בקרבנו".

חידושי לבת על אם לבן נעור

5

1. ב- 6 לאוקטובר דהרו הבחורים
..... על טנקים וזחלמים .
צלחו אגמים ועברו את הגשרים,
הם... הם... השיריונאים .
מה קרה ? מה קרה ?
איש לא ידע !!!

2. אך הסתיו עבר וחורף בא
והמלחמה טרם נסתיימה .
הסתיו היה דמים,
ולשלכת חיו הבנים .
המלחמה קשה והתעלה ארוכה,
למה למה, את כה רעה ?
מה קרה ? מה קרה ?
איש לא ידע !!!

3. מלחמות ומלחמות די לנו בקרבנות .
כך הם השיריונאים להלחם יודעים .
מי נפל ומי חזר,
מי פהסנק לא יצא, ועל אחיו לא ידע .
נלחמו בגבורה והוכאו לקבורה .
מה קרה ? מה קרה ?
איש לא ידע !!!

4. בני אותך גדלתי,
ועליך כה שמרתי,
שירי ערש לך שרתי,
ואותך לא מעט פיינקתי,
והנה בני גדלת,
לצבא יצאת .

אוי אלי, אוי בן בכור נחת לי !

5. את שדותך הסדיר סיימת
רק יצאת והנה פתאום נקטמת .
נקראת למילואאים ללשם נחמדת
ליחידתך הצטרפת וכלל לא סירבת,
כן, כן, לכך חונכת .
אך על אמא לא חשבת
ורק דהרת.....

אוי אלי, אוי אלי, בן בכור נחת לי !

6. ואמא אותך לנצח זוכרת,
ולעולם אותך בוכה ומיללת .
אמא אותך שכלה ולא נכנסה,
אנש עצובה וכך ממשיכה
ועל גבורתך אחיה באה .
אוי אלי, אוי אלי, בן בכור נחת לי

7. אמא כדאבת ומולדת אזהבת
אמא כה חשבת ומילית לך כוחבת .
כשנפרדנו אמרת שלום,
סדוע לא להתראות.....
הם שוכנים שם במרום
דאנו כאן עופדים דום !!!
אוי אלי מה עשית לי?
בן בכור לקחת לי .
לי דבר אחד נודע, שכני מקרב לא שב!

יזקק 18 סמ"ר
2059844

נכתב ע"י דינה לוי
טהון 8 ירושלים

ירושלים, 16.2.74

תפילת עצב וכאב של אם

ראה אלוהים את בניך נופלים, ופנים להם זוהרים, ונשמות הטהורות כי
 לא סחס בנים, מפז יקרים. את הלילה נתת להם לישון, והיום למנוחה, תהא
 מנוחתם בגן העדן של לוחמים כי בדמם ובחיים אנו חיים פה. תן להם חורף,
 תן להם קיץ, תן להם סתיו וגם אביב, ופרחי הבר יצמחו, שושנים ונצנים
 וגם ריח אורנים יתנו ריחם וצפורים יציצו על העצים והזמיר ישיר להם
 שיר עצוב וגם שמה, וגם שמש שתחמם וירח שיאיר, ואם שכחתי דבר מה, תשלים
 אותו אלוקים.

פניהם אליך ירושלים, בכי על בניך כי בנים אלו היו ואינם, גם אבני
 הכותל בוכות הם, על פיסגת הר הצופים מרחפות נשמתם, תאירי פניך לבניך עם
 בחייהם ועם במוחם לא שכחו אותך ירושלים. ראי אמהות ואבות בוכים וכואבים
 כי אמהות בעצב ילדו בנים ובעצב אבדו בנים, אל תחדלי מלבכות ירושלים.
 האגמים מלאו דמים והנהרות מלאות דמעות של האמהות ואתה אלוקים חדל
 מאתנו אח הגזרות הללו, ושישכון שלום בארץ. עד מתי יבכו אמהות על בניהם,
 ושלא נדע עוד מלחמות לעולם ועד !!!

א מ ן !!!!!

ציקה לוי ס"ח י
 2059844

נכתב ע"י דינה לוי
 ביום 16.2.74

7

2

10.3.74

שיר לשריון

ראיתי אותו בטנק הדוהר
ראיתי אותו לקרב יוצא
באויב הוא משקיף ויורה למרחק
כי המפקד פקודה נותן

שיפספס עלי שיפספס
ושאותי יציל רק נס

ראיתי איך עיניו עיפות
ראיתי איך עיניו בוערות
זה מפני שלילות לא ישן
ורק על הקרב חשב וחשב

שיפספס עלי שיפספס
ושאותי יציל רק האל

ראיתי אותו מאובק ועיף
ראיתי אותו מול ירח צהל
כלים בידיו ובטנק מספל
הלילה ירד על פנשי השריון

שיפספס עלי שיפספס
ואותי יציל רק נס.

נכתב ע"י דינה לוי
סהון 8 ירושלים.

ס"ח יצקא לוי
2059844

7.3.74

שיר אהוב עלי ועל בני

אמא אמא הירח שר לך
אמא טשם אשלה לך אגרת
כדי שתשפרי למזכרת

כן כן בני, אתה אגרת
לא שלח ולאפא בזה
רק הכאבת.

תמיד שרתה את הטלים חללו
מי ישיר לאמא את השיר
אשר אחבה כל כך
אמא תפסיך לשיר לך
רק מאתגא שירים עצובים.

דיבה לוי.

סמ"ר י. צוקה לוי

2059844

יום הזיכרון לחללי צה"ל ומש"ה 14.4.75 1975

לזכרם של בנים

יש בפי כמה מלים לאמר לך ארצי, ולירושלים בירחי.
לא מחול וריקוד לך זימרחי, לא כסף וזהב לך הבאתי.
לא בכינור ונבל לך ניגנתי, לא צאן ובקר לך נחתי,
את בני בכורי יעקב לך סבלתי, את דמי ובשרי לך הקדשתי.
למען מולדתי ועמי החי בציון, חי עמנו וחיים גם הבנים.

השלום עוד לא הגיע, בקרוב הוא יופיע.
אז העם כולו ישמח, ולבינו גם יפרח.
הסדרות יצמחו ופרחים יפרחו, ואת הבנים לא יטכחו
את דמם עם ספכו, וביום הזיכרון אותם יזכרו.

אמי אמי אל תבכי,

רק פרחים על קברי פזרי.

נכתב ע"י: דינה לוי רחוב טהון 8
ק. יובל ירושלים.

יעקב לוי מ"י
2059 844

לוי יעקב ז"ל

- במלחמת יום הכפורים (6.10.73) יעקב התפלל בבית הכנסת של הותיקים באיזיק טיילור שבקרית יובל.
- מייד כששמע שהמצרים והסורים התחילו בהפגזה מרעישה על התעלה והצפון הרגיש שהמדינה בסכנה וידע את מקומו בגדה להגן על המולדת וזאת בלי לחכות לסיסמא של הגדוד 409. רוח הלחימה של יעקב היתה בלתי רגיל ומבוססת:
1. על נצחון צה"ל במלחמת ששת הימים (הוא היה בן 17 שנה)
 2. על הנסיון שלו במלחמת התשה.
 3. על המפקד של צה"ל דוד אלעזר ז"ל שאמר (אם יעיזו להתחיל נשבור להם את העצמות ביד ברזל).
 4. ואחרון את הקו בר-לב על תוף התעלה שיכולנו לשרוף את התעלה במקרה של צניחה על יד המצרים וזה הבלוף הגדול שהפחיד את המצרים (במשך 6 שנים) ונתן בטחון לחיילים שלנו ולעם ישראל.
- ביום שבת בצום יום הכפורים, יום הקדוש לעם ישראל כולו (6.10.73) וחג הראמדאן של הערבים. יצא יעקב לדרך והגיע למקום המפגש בשדה תימן על יד באר שבע. ביציאתו מן הבית אמר אני מוכרח להוריד כמה טנקים של המצרים מאמין יעקב בנסיון על יד התעלה במלחמת התשה? (לא קרה שום נס).
- במאמץ גדול ובעבודה קשה הכינו כמה טנקים וירדו דרומה על שרשראות (בלי מובילי טנקים) ישר לתעלה, התיצבו מול האויב (כמו דוד וגלית) בלי לקחת בחשבון ובלי ידיעה: שהמצרים כבר עברו את התעלה ביום שבת בשעה 1400 וכבשו את כל המעוזים של התעלה בזמן שכל העם בישראל היה בצום וכל הגברים היו בתפילה בבתי כנסת (בידיעה שה' שומר עלינו).
- המצרים גמרו עם כל החיילים שלנו הקרבנות היו בן 700 או 1000 חיילים וכמה שבויים? לא נדבר על הסורים שהם כמעט נכנסו לטבריה?
- הבלימה הראשונה נשברה על ידי המצרים, מאות אלפים חיילים וקומנדו צנחו והתחפרו (למזלנו) בן 10 או 15 ק"מ מזרחית לתעלה וזאת הטעות שעשה סאדאת.
- בסכנה גדולה לחיילנו יצאו לדרך לשחרר את השטח ולבלום את האויב - שום כח לא יכול לעצור את הצניחה והתפשטות של הצבא המצרי (שהתאמן כמה פעמים באימונים) על צד שלנו מעל הסוללות עפר הגבוהים שמגלים את השטח שלנו 10 ק"מ מערבית וידע מראש שישראל לא מוכנה. לא לשכוח את ההפגזה של עשרות אלפים של פגזים בלי לשכוח את חיל האויר המצרי שתקף בגלים של 250 אוירונים כל בסיס צה"ל בסיני בהצלחה גדולה וגרם לנו אבדות קשות זאת נקראת הפתעה מתוכננת מראש על ידי סאדאת ואסד בלי שידעו לא ממשלתנו לא מפקדינו לא שירות הריגול ולא חיילנו פשוט נתפסנו כמו שאומרים עם התחורנים למטה. ובלי נעלים.
- הפתעה זאת שנצחנו בה במצרים במלחמת ששת הימים התהפכה עלינו ביום הכפורים סאדאת לא שלם בעד הרמאות שעשה לנו. ועל הפסקת אש הקיימת עם נאצר והעולם כולו בלי פחד תקף רצח את חיילנו ועוד בא לירושלים ונאם בכנסת בירושלים ודיבר על שלום? עד ~~הגידים~~ שלו מ... בדם ילדינו ולענה אלמנות והיתומים דיבר על שלום?

הגב' גולדה מאיר לא הסכימה לעשות הפתעה מפחד מאמריקה ומהעולם ואמרה מה יגידו בעולם כולו אם אנחנו שוב נתחיל הראשונים ?
אז המצדים התחילו הראשונים וזה גרם לנו 3000 חיילים הרוגים ו- 10,000 פצועים
ונכים ונוסף לזה הפסדנו את התעלה ששמרו החיילים שלנו במשך שש שנים, מה עשינו
כנגד כולם ???

כל ההצגה עשה המפקד אריק שרון שעבר את התעלה מערבית לשם מה ? (14.10.73)

8.6.67

אליך ירושלים העתיקה.

ברצוני לכתוב לך כמה מלים. על יום גדול זה, ~~בעצמי~~,
במשך 20 שנה, לא ראית את שעריך. והנה לפתע נפתחו שערי צדק.
דמעה של שמחה ודמעה של כאב אחז אותי. בניך היקרים שחררו אותך.
הילי צה"ל, דם יקר נשפך בהוצותיך. מאז אור פניך. למענך נעשה
הכל. לחבקך ולנשקך באים אליך, ללטפך ולפנקך, להלבישך כחר
מלכות. נלבישך שמלה כלה. מה יפית ירושלים, מה יקרה את לי
יותר מזהב ומכסף ומפנינים. בהצרותיך נולדתי, בהצרותיך ארצה
למות. את אהבתי אעביר לבני ולבני בני ולדורי דורות.

לא משורר ולא סופר כתב מלים אלה, כי אם סתם אשה יהודיה,
מתוך אהבה שפכת לי לב אליך, כתברה יקרה.

אם אשכחך ירושלים ~~אשכחך~~ מיני.

דינה לוי
רחוב טהון 8
קרית יובל-ירושלים.

לזכר יום השואה והגבורה.

לאניאומן כי יסופר, מזה שלושים שנה בערך עברו מאז הסבל העוני הרעב והענויים ואי השקט הנפשי וברוחני אשר עבר על אותם הנשים, הגברים והילדים שלא יכלו לדבר ולספר לבכות ולצעוק או לשאול לאן מוביל אותם הגורל המר והאכזרי.

אותם הימים של אביב פורח, הקיץ החם, הסתיו והחורף הקר.

לא נלא אלה למחנות השמדה לתנורים הבוערים לעבודה הקשה לרעב, ולסבל המר לשם צעדו רגליהם הרועדות והפוחדות.

אמא שנפרדה מתינוקה היום בזרועותיה, הבעל נפרד מאשתו ואשר לעולם לא נפגשו שוב, הילדים נפרדו מאבותיהם וכל אחד הלך לדרכו האחרונה והאכזרית.

ואנו היום חייבים לזכור אותם בכאב ובצער רב. את זכרונותיהם כל יהודי היה ובגולה חייב לזכור.

אותם אין לשכוח.

מדינה לוי.

28.2.74

לוי יעקב

בשם הפלוגה, הגדוד והחטיבה, בשם מפקדיו וחבריו לנשק של יעקב, באנו היום להפרד ממנו.

נגזר עלינו שתקומת ישראל תהיה כרוכה במלחמות עקובות מדם ובקורבנות רבים.

ביום הכיפורים האחרון שוב נקרא עם ישראל אל הנשק, יעקב הגיע במוצאי יום הכיפורים והיה בפלוגה הראשונה ביחידתו שיצאה אל גזרה הלחימה. בקו זה עמדנו לבלום את מתקפות האויב, אמנם לחמנו במדבר אך ידענו כולנו וידע גם יעקב שבלחימה זאת אנו מגינים על קיומה של המדינה וקיומו של העם.

ביום ג' י"ג חשרי 9 באוקטובר היחה פלוגתנו ערוכה כ-10 ק"מ מזרחית לתעלה, לאחר התקפות אויב עזות שנהדפו הודות ללחימתם האמיצה והמסורה של יעקב וחבריו, יצא צה"ל להתקפה אשר מאוחר יותר שמשה כפתח דרכו עבר צה"ל את התעלה אל ההכרעה. בהתקפה זו נפגע הטנק מטילי האויב, אני זוכר את יעקב בצהרי היום ברגעיו האחרונים, מתפעל בעקשנות את המקלע, טוען את התותח ואז נפגע הטנק, התפוצצות ולא עוד.

כולנו זוכרים אותך יעקב, מסיפורי חברים ורשמי מפקדים, יעקב היה חבר מסור חייל מצטיין ואהוב על כל חבריו.

הוא לחם במלחמת ההתשה ועבר קורס מפקדי טנקים לאחר שחרורו הלך מחייל אל חייל גם בחייו האזרחיים, ועתה נפקד פתיל חייו של נער חמד, אני מבטיח לך יעקב בשמי ובשם חבריך לנשק שלא נשכה.

מי יתן ובזכותך ובזכות שכמותך יוכל עם ישראל לבנות את חייו במדינה בשלווה ושלוש.

יהי זכרך ברוך!!!

יעקב לוי
2059844-110

סרן שוקה בר-און.

2

דברים לערב הזכרונות

לא נותר לנו אלא להעלות את דמותך החיה, התמירה והאמיצה, נשמתך עמנו ותישאר עמנו לעד, טראך יפיך, גבריותך מנת חלקנו המה ולא ימושו מזכרוננו לעולם.

נשמתך מהלכת ביננו ומזכירה לנו כל רגע וכל תמונה שעברנו עמך סיום אאלא הוולדך ועד אותו יום בו נקטפת מאיתנו בדמי חייך.

למרבה הצער באפשרותינו רק להעלות זכרונות ולהנציח את שמך. ערב זה מוקדש כולו להחלפת חוויות וזכרונות על יעקב ואין ספק שיש בכוחו של ערב זה לתרום לכולנו הרגשה שהוא ימשיך להיות חלק בלתי נפרד מאיתנו.

קשה מאד לתאר הרגשות שלנו במילים, קשה לתרגם כאבים וצער למילים ומשפטים אך בכל זאת כמה דברים אפשר עוד להוציא מן הלב אל הכתב.

יעקב אהב את החיים ואת כל המסתמע מכך, הטבע, החברים, שיוולים, בית, אחים, יופי, שמחה ושעשועים למיניהם, בקיצור את גלגל החיים.

אך מה יועיל לנו אם החיים לא אהבו אותו כמו שהוא אהבם. האהבה היתה חד-צדדית. חייך כסרט נע בעינינו כל רגע אני מצלמת תמונות שחרוטות בי עד עומך נשמתי, משחזרת לעצמי את כל תולדות חיים, וארח חייך עד שנקטעו.

היית לי בן טוב בן מסור ונאמן שיודע לדאוג ולעזור בכל עת ובשעת צורך. עשיתי הכל למענך כדי להחזיר לך כגמולך אולם פתיל חייך כבה מהר מדי ולא הספקתי לתת לך את כל מה שרציתי מעצמי להעניק. ערב זה הוא חלק וצורך נפשי שקיים בי לזכור אותך ולהזכיר אותך.

הנכי איננו פתרון הוא לא מפחית מכאבי, לכן אני בוחרת לעצמי דרכים אחרות שבהן יוכלו לבוא לידי ביטוי כל מחשבותי וכאבי שמצטברים בתוך תוכי.

ברצוני לומר לכם כי ערב זכרונות זה ועוד רבים כאלה שיהיו בעתיד הם אמצעי שביכולתו להעניק מעט תחושות של הקלה וספוק, אעשה זאת כל זמן שאעמוד בקו הבריאות הנחוץ לי כאשר בטוחי ימשיכו לעבור הרהורים ומחשבות ועיני תוכלנה לראות.

מצפה אני מכם, כי גם אתם תתרמו בערב זה ולכל אחד מהם נתונה רשות הדבור להזכר ולספר על חוויה שחלפה עליכם לצדו של יעקב, חוויות מכל סוג שהוא אצ עם טעם מר ועם טעם מתוק.

ולסיום רוצים כולנו להודות לכם על נכונותכם ושיתוף הפעולה להופיע לערב זה ומקווים כי נוכל למלא קצת את החלל הריק הגדול שהותיר יעקב שלנו בלכתו מאתנו,

"מי יתן ותהיה נשמתו צרורה בקרבנו".

הרהורי לבה של אם לבן נעדר

את שרותך הסדיר סימת,
רק יצאת והנה פתאם נקטפת,
נקראת למילואים ולשם נחפזת,
ליחידתך הצטרפת וכלל לא סירבת,
כן, כן, לכך חונכת.
אוי אלי אוי אלי בן בכור נתת לי.

על אמא כלל לא חשבת
ורק הכאבת
אמא אותך לנצח זוכרת
ולעולם תישאר בוכה ומיללת
אמא אותך שכלה ולא נכנעה
אני עצובה וכך ממשיכה
על גבורתך אהיה גאה
אוי אלי אוי אלי בן בכור נתת לי.

אמא כואבת מולדת אוהבת
אמא פה חושבת ומילים לך כותבת
כשנפרדנו אמרת שלום
מדוע לא להתראות,
הם שוכנים שם במרום
ואנו כאן עומדים דום !!!
אוי אלי מה עשית לי בן בכור לקחת לי.

ב"6 לאוקטובר דהרו הבחורים
... על טנקים וחלמים,
צלחו אגמים ועברו את הגשרים
הם ... הם ... השיריונאים.
מה קרה ? מה קרה ?
איש לא ידע !!!

אך הסתיו עבר וחורף בא,
והמלחמה ... טרם נסתימה,
הסתיו היה דמים
ולשלכת היו הבנים,
המילחמה קשה, והתעלה כה ארוכה
למה, למה את כה רעה.
מה קרה, מה קרה,
איש לא ידע !!!

מלחמות ומלחמות, די לנו בקרבנות
כך הם השיריונאים להלחם יודעים,
מי נפל, ומי חזר,
מי מהטנק לא יצא, ועל אחיו לא ידע.
נלחמו בגבורה והובאו לקבורה,
מה קרה ? מה קרה ?
איש לא ידע !!!

אוי אלי, אוי אלי, בן בכור נתת לי.

בני אוחך גידלתי
ועליך כה שמרתי
שירי ערש לך שרתי
ואותך לא מעט פינקתי
והנה בני גדלת
לצבא יצאת

אוי אלי אוי אלי בן בכור נתת לי.

הרהורי לבה של אם לבן נעדר

1. ב - 6 לאוקטובר דהרו הבחורים
..... על שנקים וזהלמים.
צלחו אגמים ועברו את הגשרים
הם... הם... ה... ה... ה...
מה קרה? מה קרה?
איש לא ידע!!!
2. אך הסתיו עבר וחורף בא
והמלחמה שרם נסתיימה
הסתיו היה דמים
ולטלכת היו הבנים
המלחמה קשה והתעלה ארוכה
למה למה את כה רעה
מה קרה, מה קרה איש לא ידע!!!
3. מלחמות ומלחמות די לנו בקרבנות
כך הם הסיריונאים להלחם יודעים
מי נפל ומי הזר
מי מהסנק לא יצא, ועל אחיו לא ידע.
נלחמו בגבורה והובאו לקבורה
מה קרה? מה קרה? איש לא ידע!!!
4. בני אותך גידלתי,
ועליך כה שמרתי,
שירי ערש לך שרתי
ואותך לא מעט פינקתי
והנה בני גדלת
לצבא יצאת
אוי אלי, אוי בן בכור נתת לי,
5. את שרותך הסדיר סיימת
רק יצאת והנה פתאום נקטפת
נקראת למילואים ולשם נחפזת
ליחידתך הצטרפת וכלל לא סירבת
כן, כן, לכך חונכת.
אך על אמא כלל לא חשבת
ורק דהרת.....
אוי אלי אוי אלי בן בכור נתת לי.
6. ואמא אותך לנצח זוכרת
ולעולם אותך בוכה ומיללת
אמא אותך שכלה ולא נכנעה
אני עצובה וכך ממשיכה
ועל גבורתך אהיה גאה
אוי אלי אוי אלי בן בכור נתת לי,
7. אמא כואבת ומולדת אוהבת
אמא מה חושבת ומילים לך כותבת
כשנפרדנו אמרת שלום,
מדוע לא להתראות,
הם שוכנים שם במרום
ואנו כאן עומדים דום!!!
אוי אלי מה עשית לי
בן בכור לקחת לי
לי דבר אחד נודע שבניי מקרב לא שב.

4

בימי מלחמה הם נופלים, ובימי שלום הם חיים.
בסתיו העלים נופלים, ובאביב הם פורחים.
שם מול עץ השלכת גופתך בעננים מהלכת, מלאכים
אותך מלווים, מי לך כי רק אמך, לא האהבה ולא
רעייה.
יפים היו חיךך, ורק כאלה קצרים היו ימיך,
יצעת לעזור והבכה הרבה לאהוב.
החיים הם כה יפים ולפעמים כה אכזריים, לשם
נחפזתה ומשם לא חזרת, כי באיוב שם נתקלת,
במולדת בה גדלת וממנה הרבה למדת.
מול דגל לאום נשבעת, כי למות ולא לסגת, אלה
מילות גבורים ולוחמים.
אשרי העם שכאלה בחוריו.
מה טוב ומה נעים שכאלה הם הבנים, נשמתך לזה
שואפת לשלום ושלווה, כי העם כולו כואב
שבנים כאלה יש.
בעקבותיכם אנו נמשיך כי הסיפור עודנו ממשיך.
זה מה שהולך מדור לדור ואותכם תמיד נזכור.
קצת אשמח וקצת אבכה ובדמעה לעיתים אצא.
החיים כמו גלגל והספור כך נוצר, כי רק בדם
הבוקר יעלה.

לוי דינה
ירושלים.

7.3.74

שיר אהוב עלי ועל בני

אמא אמא הירח שר לך
אמא משם אשלח לך אגרת
כדי שתשמרי למזכרת

כן כן בני, אתה אגרת
לא שלח ולאמא בזה
רק הכאבת.

תמיד שרתה את המלים הללו
מי ישיר לאמא את השיר
אשר אהבה כל כך
אמא תמשיך לשיר לך
רק צאצאצא שירים עצובים.

דינה לוי.

יום הזיכרון לחללי צה"ל תשל"ה 14.4.75 1975

לזכרם של בנינו

יש בפי כמה מלים לאמר לך ארצי, ולירושלים בירחי.
לא מחול וריקוד לך זימרחי, לא כסף וזהב לך הבאתי.
לא בכיבוד ונבל לך ניגנתי, לא צאן ובקר לך נחתי,
את בני בכורי יעקב לך שפלתי, את דמי ובטרי לך הקדסתי.
למען מולדתי ועמי החי בציון, חי עמנו וחיים גם הבנינו.

השלום עוד לא הגיע, בקרוב הוא יופיע.
אז העם כולו ישמח, ולבינו גם יפרח.
הסדרות יצמחו ופרחים יפרחו, ואת הבנים לא יטכחו
את דמם עם ספכו, וביום הזיכרון אותם יזכרו.

אמי אמי אל תבכי,

רק פרחים על קברי פזרי.

נכתב ע"י: דינה לוי רחוב טהון 8
ק. יובל ירוסלים.

ירושלים, 16.2.74

תפילת עצב וכאב של אם

ראה אלוהים את בניך נופלים, ופנים להם זוהרים, ונשמות הטהורות כי
לא סחם בנים, מפז יקרים. את הלילה נתת להם לישון, והיום למנוחה, תהא
מנוחתם בגן העדן של לוחמים כי בדמם ובחיים אנו חיים פה. תן להם חורף,
תן להם קיץ, תן להם סתיו וגם אביב, ופרחי הבר יצמחו, שושנים ונצנים
וגם ריח אורנים יתנו ריחם וצפורים יציצו על העצים והזמיר ישיר להם
שיר עצוב וגם שמח, וגם שמש שתחמם וירח שיאיר, ואם שכחתי דבר מה, תשלים
אותו אלוקים.

פניהם אליך ירושלים, בכי על בניך כי בנים אלו היו ואינם, גם אבני
הכותל בוכות הם, על פיסגת הר הצופים מרחפות נשמחם, תאירי פניך לבניך עם
בחייהם ועם במוחם לא שכחו אותך ירושלים. ראי אמהות ואבות בוכים וכואבים
כי אמהות בעצב ילדו בנים ובעצב אבדו בנים, אל תחדלי מלבכות ירושלים.
האגמים מלאו דמים והנהרות מלאות דמעות של האמהות ואתה אלוקים חדל
מאתנו את הגזרות הללו, ושישכון שלום בארץ. עד מתי יבכו אמהות על בניהם,
ושלא נדע עוד מלחמות לעולם ועד !!!

א מ ן !!!!!

נכתב ע"י דינה לוי
ביום 16.2.74

25.2.74

אהבת מולדת

לרוחבך ולאורכך מולדתי, שבעתי מיופיך ומראך,
 משדות ירוקים, עצי הזית, עצי הברוש, האקליפטוס,
 האורן ופרחי הבר, בהר ובגן, מכלנית אדומה ורקפת
 סגולה, ומסתבנית חמודה ורייח הנרקיס האהוב על
 כולם, וממים הזורמים במעינות, ומנהרות הנשפכים
 לירדן, ברכות והאגמים, ומראה מרהיב, ומבעלי החי,
 השחפים, חסידות, צפורים ועוד ועוד

את ארצי הקטנטונת, והאהבתי אליך כה גדולה,
 מה יפית ומה נעמת מלדת כי קראתי מספוריך, ושרתי
 משיריך.

נכתב ע"י לוי דינה

9

במדבר חשומם והלוהט נלחמו בעקשנות, צועדים
הגבורים, נלחמו בגבורה, נלחמו בגאון
צעקות ועילולים הם אל השמים קורים, צועקים
לישועה ומבקשים רחמים לתקוה והצלה, למה
זה לא עונים??

ואולי באה הישועה, אך לא בזמן.
צעקות נשמעו הם לאל קראו, בעשרות באלפים
נפלו. רק התותחים רעמו וכדורים שרקו, יד
ביד נתנו על סולמות עלו, בשמים נפגשו ולסנוחת
עולמים אהובאו.
עם זה כואב וגם הלב צובט זה מפני שאין כבר בניים.
בחדרן דולק הנר והוא אא לי הכל מספר.

10.3.74

שיר לשריון

ראיתי אותו בטנק הדוהר
ראיתי אותו לקרב יוצא
באויב הוא משקיף ויורה למרחק
כי המפקד פקודה נותן

שיפספס עלי שיפספס
ושאותי יציל רק נס

ראיתי איך עיניו עיפות
ראיתי איך עיניו בוערות
זה מפני שלילות לא ישן
ורק על הקרב חשב וחשב

שיפספס עלי שיפספס
ושאותי יציל רק האל

ראיתי אותו מאובק ועיף
ראיתי אותו מול ירח צוהל
כלים בידיו ובטנק מטפל
הלילה ירד על אנשי השריון

שיפספס עלי שיפספס
ואותי יציל רק נס.

נכתב ע"י דינה לוי
סהון 8 ירושלים.